

Vi beder, som den vi er.

Prædiken d.27.januar 2019 3.søndag efter Hel.3.Konger.

Evangelium: Mattæus 8, 1-13

Det første jeg vil sige i dag, det er, at vi beder som den vi er. Ligesom den romerske officer. Er vi opfyldt af vores eget, så beder vi for det. (Og det er vi jo...) Er vi opfyldt af angst, så beder vi ud fra den. Er vi opfyldt af glæde og lys, så beder vi ud af det, - og så er der takkebøn på læben. Er vi angste, så beder vi måske den korteste bøn, der findes: ”hjælp!” Og er vi bekymrede, så beder vi måske :GID ! Og er vi fyldt af undren og lykke, så beder vi en anden kort bøn, nemlig TAK!

Vi beder, som den vi er. Er vi et lille barn, så beder vi som et barn, - ja måske på samme måde, som vi taler med vores sovedyr på, inden vi falder i søvn. Er vi unge og på vej ind i et voksenliv, med alt det der udfordrer af krav og længsler, så beder vi ud af det, - måske en slags forvirret bøn. Og er vi ældre, ja, så ved vi, hvordan vores bønner er blevet ændret hen ad vejen.

Vi beder, som den vi er. Og de bønner, vi ber' spontant viser, at tro er tillid. Tro er først og fremmest det samme som tillid. Den tillid der gør, at vi tør henvende os med det, der ligger på hjerte. 'Et stykke nede på skalaen', hvis man ku' sige det sådan om vores tro, kommer så det, vi kalder bekendelsen.

Men nogle gange beder vi altså på en måde, man kunne kalde en ”en hjælp-mig-bøn.” Og dér viser vores tillid sig som et nødråb.

Ofte kan vi høre mennesker fortælle i medierne, at de af nød har råbt om hjælp, - uden måske helt at have et fast billede på hvem det var, de råbte til. Og så tilføjer de gerne: ”ja, det er jo mærkeligt, for jeg er jo ikke sådan troende”. Altså som om de synes, at det at råbe om hjælp til noget eller nogen, der er større end os selv, skulle være lidt uærligt eller måske lidt mindre værd, end de mere kristeligt funderede bønner.

Men, vi beder som den, vi er. Og ingen bøn er mindre værd end andre. Om vi beder af nød og i sorg eller vi beder af tak og lykke – alt er udtryk for tillid.

I kirkerummet derimod, der er vores fælles bønner jo formuleret, mens der ikke var noget hverken farligt eller særligt lykkeligt på færde, - i tryghed ved et skrivebord. Og de bønner er formuleret med omtanke for både andre mennesker og for bibelens beretninger om guds væremåde. Det ville jeg kalde bekendelsesbønner, fordi vi prøver at tage troens lære med ind i bønnen.

Men troslære og tro er ikke det samme. Tro er først og fremmest tillid, - så kommer læren og dogmerne senere hen. Tro er en tillid, hvor man overgiver sig og hengiver sig. Og hvis en bøn i kirkerummet er blevet overfyldt af troslære, så mærker vi det hurtigt, for så virker det ikke længere som en bøn, men snarere som et manifest over, hvad vi står for. En bøn er henvendelse. Det er til en anden, man beder. Man beder ikke, for at en tredjepart nødvendigvis skal høre ens ord. Vi henvender os, når vi beder. Og vi beder som den vi er.

Det gør den romerske officer også. Han beder ud af sit hjerte og af sin dybeste nød. Og han beder ud fra det liv, han har. Så det, han egentlig siger til Jesus, det er: ”giv en ordre! - så ved jeg, min tjener bliver rask.” For, som han siger: ”jeg er jo selv en mand under kommando og jeg er vant til at kommandere. Siger jeg gå – så går de. Siger jeg stå, så står de.”

Oppe under vores altertavle står officerens bøn til Jesus med ordene:” sig kun et ord”. Det er fra den oversættelse, der var omkring 1890. I vores oversættelse i dag lyder det: ”Men sig blot et ord, så vil min tjener blive rask.” -Men man kunne altså lige så godt oversætte det med: ”giv en ordre!” Sprogligt er det faktisk mere korrekt.

Det viser, at han taler, som den overordnede han er; én der er vant til at blive adlydt. Én, der ved, hvad det vil sige at være i et hierarki, med nogle over sig og nogle under sig. Og det er ud fra den dagligdag og det arbejdsliv at han beder om hjælp. Han beder som den han er.

Og hans forestillinger om det guddommelige ligner det, han selv kender til, nemlig, at der er én, der har myndighed og som man kan bede om hjælp.

Her ligner vi ham – vi forestiller os jo også det guddommelige ud fra de erfaringer, vi har og det, vi hører fra andre.

Men, det kan være, at mødet med Jesus forandrer ham? Og det kan være, at vores møde med denne fortælling forandrer noget i os?

Der er flere ting, der bliver tydelige i dagens fortælling. Vi er jo i epifani-tiden og epifani betyder åbenbaring, så derfor handler alle søndagene efter hellig 3 konger om, hvordan mon det med Gud vil åbenbare sig? Hvordan vil det give sig udtryk? - Det, vi hørte julenat om fred til mennesker med Guds velbehag, hvordan kommer vi til at se det? Hvordan er det menneske, som skal vise, hvad Gud er? Det er det, der er på færde alle søndagene efter Hellig 3 konger.

Guds ord i menneskemund, det havde man også i Moseloven. Og som vi hørte det fra 5.Mosebog før, så er Gud ikke partisk. Gud gør ikke forskel. Og derfor skal de tage imod fremmede, ligesom de selv engang var fremmede.

Hos Mattæus i dag hører vi også om Guds ord i et menneskes mund,- nej mere: Gud som et menneske. Og dette menneske, Jesus fra Nazareth, er heller ikke partisk. Han tager imod den fremmede, lytter til ham og opfylder hans ønske. Og mere end det: den romerske officer er jo ikke bare en fremmede, han er en fjende.

Så mødet mellem Jesus og officeren åbenbarer noget nyt om Gud. At Gud ikke er partisk, det har vi ligesom lært. Men at Gud hjælper en fjende, her hvor Jesus helbreder hans tjener, det viser noget nyt om Gud. At Jesus tager imod romerens nødråd om hjælp og hjælper, det åbner endnu engang for, hvad Gud er. Og det sprænger mange flere grænser, end vi måske har lyst til at vide.

Engang som jødernes gud, var Gud jo deres allierede og derfor imod deres fjender. Nu, i mødet mellem den romerske officer og Jesus kan vi godt lægge den tankegang væk. Helt væk! Gud er ikke partisk. Og det gælder helt ud til den yderste grænse. Vores fjender er ikke guds fjender. Det går altså ikke med: ”vore fjender til lands er og fjenderne Hans”. Den klan-gud-tankegang er slut. Som Jesus siger et andet sted: ”elsk din fjende, gør godt imod ham og hende, velsign, forband ikke.” Jeg vil lige læse et lille slags digt, - en teologisk tanke af Gerd Theissen: ” ’Ve jer’ råbte han over alle,/der gør andre ondt!/Og han forkyndte alle det gode budskab:/ Gud vil ikke,/at taberne/skal gå tabt.”

Her er den romerske officer jo en taber. Altså, det er han jo ikke i sin samtid og ikke i egne øjne. Men hos os, der hører evangelierne, der er romerne jo skurken. De er med til at tage Jesus til fange, pine ham, og slå ham ihjel.

Men alt det er fuldstændig ligegyldigt her! Altså! Mattæus sidder og skriver det her efter mange års sorg over, at Jesus er død og meget forvirring over, hvorfor det skulle ende sådan. Og så alligevel, så er det en romersk officer, som vi skal høre, at Jesus får barmhjertighed med, så han helbreder hans tjener.

Her rykkes vores billede af Gud ud til det yderste. Gud er ikke partisk, men handler godt overfor hvem som helst! Det er en af åbenbaringerne i denne lille fortælling.

En anden slags åbenbaring, der finder sted, det er hos officeren. Måske får han nu et klarere billede af, hvad tillid er og hvem han selv er. Vores albertavle viser det på den måde, at han knæler i sin flotte uniform. Måske er det første gang, at denne mand mærker, hvordan det er, når vi bliver bange for, at et menneske skal dø fra os. Da er det ligegyldigt, hvem man gerne ville anses for at være. Det er ligegyldigt med dybe tanker og stor indsigt. Hjertet råber selv om hjælp. Vi tænker ikke videre over det – men henvender os med bøn om hjælp. Måske uden ret mange ord, men alt skriger efter: ’hjælp os.’

At råbe om hjælp eller håbe på hjælp, når vores nære er i fare, det viser tillid. Og det viser kærlighed. Man sætter sig selv og sit til side, fordi en anden er i fare.

Og det erfarede den romerske officer måske den dag. Og måske gjorde det noget ved ham, som forandrede ham. Måske lærte han noget nyt om sig selv og om det guddommeliges plads midt i verden. Og måske blev det en åbenbaring for ham, at omsorgen for sin tjener fik ham til at sætte sig selv til side og at han blev bønhørt.

Det, som jeg synes denne fortælling gør tydeligt for os, - ja, åbenbarer for os atter en gang - det er, at bøn er tillid. Og at tro er tillid.

– Alle de mange ord, der har med bekendelse at gøre og måske endda den rette bekendelse – det kommer ”langt nede på skalaen”. Amen.